

Annukka Salama

wsoy

RIPLLEY

Nopea yhteys

Annukka Salama
Ripley - Nopea yhteys

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Kiitos Taiteen edistämiskeskus

© Annukka Salama ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-48051-9

Werner Söderström Osakeyhtiö

Painettu EU:ssa

Eedille, Meerille ja heidän unelmilleen.

Go get 'em.

P R O L O G I

Kaikki tekevät sitä. Olen varma, että nekin jotka eivät tee sitä haluaisivat kyllä salaa, mutta pelkäävät etteivät osaa. Joidenkin vanhemmat kieltävät tekemästä sitä. Ne ajattelevat, että se on jotenkin vahingollista, vaikka sitä on tehty läpi ihmiskunnan historian. Toiset tekevät sitä yksin, toiset yhdessä. On niitäkin, jotka eivät tee sitä juurikaan, kun toinen osa ei haluaisi edes ajatella mitään muuta.

Kuulun viimeiseen ryhmään. Ajattelen sitä nytkin.

Ja puhun tietenkin pelaamisesta. Mitä oikein kuvittelit?

LUKU 1

<ripley> Apua. Mä olin tosi lähellä iskeä kaikilta lippiksen päästä tänään koulussa. Piristä mua.

<damien> Mikä hätänä? (•◡•)

<ripley> Ei yksityiskohtia, muistatko? Piristä nyt vaan. Oot mulle yhden velkaa.

<damien> Vouu. Sä olet pitänyt mua koossa viimeisen vuoden, joten olen velkaa vähän enemmän kuin yhden. Human Fall Flatiä?

<ripley> Mikä se on?

<damien> *tyrsk* Etkö sä ole pelannut ikinä Human Fall Flatiä?

<ripley> No en.

<damien> Katson sinua totisella katseella näyttöni läpi. Sun on pelattava heti Human Fall Flatiä kanssani, tai elämässäsi on vakanlaatuinen tyhjä aukko.

<ripley> Okei. :’D

<damien> Lataa se Steamista. Mä haen popcornia ja asetun aloilleni komedianäytöstä varten.

Napsautan tietokoneestani VPN:n päälle salatakseni sijaintini ja haen valikosta New Yorkin IP-osoitteeni. Olemme jutelleet linjoilla yli vuoden, mutta en edes tiedä, missä päin Suomea Damien asuu. Ei yksityiskohtia. En halua tietää hänestä muuta kuin sen, että meillä on yhtä paska huumorintaju ja täydellisen pettämätön maku B-luokan kauhuelokuvien suhteen.

Installoin HFF:n Steamista ja lähetän Damienille kutsun.

<damien> Vai että New Yorkin kaupunkiasunnolla tänään.

<ripley> Jep. Näkymä yli Central Parkin. Haluaisitko nähdä?

<damien> Kyllä haluaisin. Joko oot päättänyt, tuletko Gameconiin?

<ripley>

<damien> Ripley?

<ripley> Sitä Human Fall Flatiä nyt vaan tai poistun linjoilta.

<damien> Yes ma'am.

<ripley> Miksi sulla on hame päällä? XD

<damien> Tehdäkseni vaikutuksen suhun.

<ripley> Sinulla oli vain yksi tehtävä ja epäonnistuit.

<damien> Häh? Vaikka kaikkeni yritin.

C(· _ ·)D

<ripley> Nää kontrollit on aivan mahdollottomat. Mun käsi tarraa jatkuvasti kiinni maahan tai mun omaan päähän. Mikä näitä hahmoja vaivaa?

<damien> Tiedän, enkä pysty lopettamaan naura-

mista. Sä näytät ihan känniseltä ankalta. XD
<ripley> Geesh, no kiitos. Sä todella tiedät, miten imarrella tyttöä.
<damien> Hyppää mun päälle tai me ei päästä muuten ton kallion yli.
<ripley> Hyppää sun päälle? Wau, suoraan asiaan vai?
<damien> Haha, hyppää nyt vaan.
<ripley> Kai sä ymmärrät, että mä en osaa edes kävellä suoraan, saati sitten hypätä tällä saakelin juopolla ukolla. Nää tyypit pitäisi puhalluttaa ennen peliä.
<damien> Lol :D Kuolen. Opettele sitä hyppäämistä, mä haen lisää popcornia.

Avaan asetukset ja luen kontrollit läpi, mutta ei se auta. Hahmoni huojuu mihin suuntaan sattuu ja takertuu ties mihin. Putoilen jokiin, ojiin ja railoihin opetellesani hyppäämistä. Hetken kuluttua poskiin sattuu nauramisesta, ja maha kramppaa. Heilahtelen pelituolilani hahmon liikkeiden mukana, vaikka tiedän ettei se mitään auta.

<ripley> Äähääapuavoivittuaargh
<damien> Mitä tapahtui? Onko kaikki ok?
<ripley> Ei tässä mitään. Ihan vähän vaan putosin tuolilta.
<damien> Hehe. Hehehe. XD
<ripley> Vahingoniloinen.
<damien> Niin olen. Se on maailman toiseksi parasta huumoria.

<ripley> Mikä on parasta?

<damien> Internetin henkiseen sisältöön liittyvä tietty yhteisöllinen vallattomuus ja verkkoa alkuajoista asti leimannut vastakulttuurinen ilme.

<ripley> ?

<damien> Meemit. :3

<ripley> Ofc.

<damien> Onko voittajaolo jo?

<ripley> Damien, tämä on yhteistyöpeli.

<damien> Ja miten se sun mielestä sujuu?

<ripley> Ihan päin helvettiä. Ei näillä saakelin sekakäyttäjillä voi tehdä mitään, varsinkaan yhteistyötä.

<damien> Aah, hilarious af. :D

<ripley> Mikä ihme tämän pelin tekijöitä vaijaa?

<damien> Aivan käsittämättömän hyvä huumorintaju.

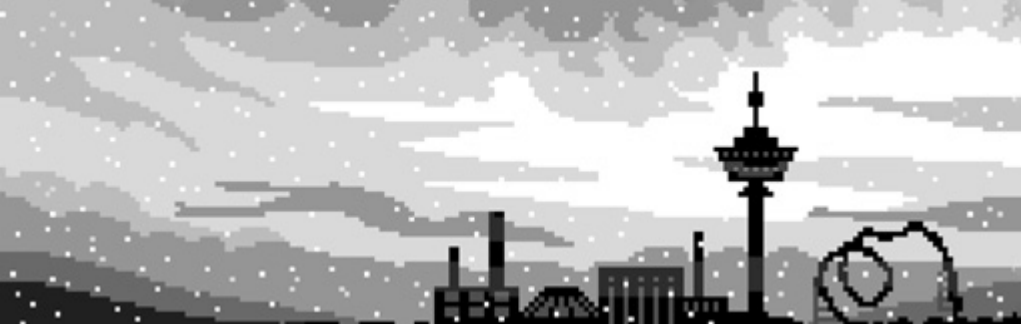
<ripley> Totta. Siinä olet oikeassa.

<damien> Tuletko Gameconiin?

<ripley>

<damien> Ripley?

<ripley> has disconnected.

L U K U 2

Makaan sängyssäni ja tuijotan katon tummuneita pinkopahveja. Käyttäydyn kuin kuusivuotias, mutta en halua mennä kouluun. En voinut kertoa Damienille, mistä paska päiväni johtui. Onnistuin koodaamaan koneoppimisen kurssilla kymmenen tuhannen euron arvoisen Nao-robotin sillä tavalla, että se kaatui naamalleen lattialle koko luokan edessä. En tiedä onko missään muissa lukioissa Suomessa Nao-robotteja kuin Tampereen teknillisessä lyseossa. En tykkää ajatuksesta, että Damien onnistuisi ottamaan selville missä kaupungissa asun. Ei yksityiskohtia.

Tiedän vain, että olemme molemmat 17-vuotiaita, jos hänen jakamansa tiedot pitävät siis paikkansa. Ja että hänellä on koira, jota hän kutsuu yksisarvisen tappajaksi. Pentu retuuttaa kuulemma unicorn-pehmoleluaan aina siihen malliin, ettei tarvitse murehtia, jos iltalenkillä tulisi pahantahtoinen yksisarvinen vastaan. Koira tietäisi heti mitä tehdä.

En tiedä, miksi kiusaan itseäni miettimällä, miltä hän mahtaa näyttää ulkoiluttaessaan koiraansa. Onko

hänellä tuulipuvunhousut vai farkut, nahkarotsi vai top-patakki? Onko hän siisti vai huolittelematon? Tai onko hän edes poika? Tyttö, muunsukupuolinen?

No joo, ei sellaiset asiat olisi mikään deal-breaker. Ei edes se, jos hän ei olisikaan poika, kuten kertoo. Suutelin kerran Linneaa yksissä bileissä ja hänen ihonsa ja huulensa tuntuivat niin pehmeiltä, että sulin vaan hänen syliinsä. Mutta en kyllä tiedä minkä värkkien kanssa haluaisin harrastaa seksiä. Tai ei kai sillä ole väliä minkä sukupuolen, vaan kenen. Sanonpahan vaan, että halusin.

Kääk, miksi edes ajattelen sellaista tässä yhteydessä? En aio tavata Damienia. Mutta olen minä miettinyt välillä kaikenlaista. Mitä jos hän on übersyrjäytynyt kundi, joka istuu pienessä yksiössä verhot kiinni aina samoissa vaatteissa pölyn ja paskan keskellä ja nukkuu likaisissa lakanoissa, eikä käy koskaan päivänvalossa? Tai vielä pahempaa, käyttää jotain aineita. Se olisi deal-breaker. Mutta hänellä on se koira. Ja perheyritys. Ja tulevat yliopisto-opinnot. Tai niin hän ainakin kertoo minulle.

En ole varma, mitä Damien tarkoittaa pahalla vuodella, joka hänellä on ollut, koska olemme sopineet ettemme jaa yksityiskohtia. Mutta tiedän, että jotain kammottavaa on tapahtunut. Maailmani romahti, hän vain kirjoitti. Ja romahti taas lisää. Ja vielä. Silloin olin hyvin lähellä antaa hänen rikkoa sopimuksemme. En vaan kestänyt ajatella, miten hän itki näppäimistöilleen. Hän on ollut välillä niin paskana, että rintalastan takaa viiltää vieläkin, kun ajattelen niitä iltoja, joina yritin lohduttaa häntä huonolla huumorillani, huonoilla indie-peleillä ja vielä huonommilla kauhuleffoilla.

Kurotan kättäni ja painan ystävälamppuni päälle. Onkohan Damien jo hereillä? Pidän sensoria pohjassa ja annan valon muuttua oranssiksi sykkeeksi. Napautan painiketta, joka lähettää valitsemani värin verkon yli. Kestää hetken, kunnes vastaus tulee. Oranssi tarkoittaa hyvää huomenta, mutta Damien vastaa pinkillä. Poskeni alkavat sykkiä samaa sävyä. Se tarkoittaa nimittäin ikävöin sinua. Yeah, eikö olekin siisti laite?

Anyway, Joni nauroi eilen katketakseen, kun kaadoin sen hiivatin robotin. Luokan matikkanero kantaa vieläkin kaunaa siitä, että sain häntä paremman numeron avaruusgeometrian kokeesta. Tuli niinku tytön päihittämäksi ja kiukuttelee siitä? Äh, kasvaisi aikuiseksi.

Taistelumme on jatkunut ekaluokasta saakka, jolloin voitin shakkiturnajaisista vinyylisen kisalaudan ja suklaanappulat. Jonin tuli itku. Yläasteella fysiikan ope ei auttanut asiaa laittaessaan koko luokan seisomaan, kun hän jakoi kokeet takaisin. Parhaan numeron saanut sai istua ensimmäisenä. Se oli aina minä tai Joni, mutta Jonia tällainen vuorottelu ei naurattanut.

Huokaisen syvään ja heitän peiton yltäni. Vedän pillifarkut jalkaan ja ylteni hupparin, jossa on Falloutin logo. Pitkä tukka huolettomalle nutturalle pään päälle harjaamatta sitä. Liu'utan sormiani silmälasivalikoimallani ja valitsen leopardikuvioiset.

Kun napsautan vessan valot päälle, huomaan että joku on liimannut katkaisijalle muoviset askartelusilmät. Samanlaiset on deodorantillani. Ja hammastahnallani. Virnistän. Otan reppuni ja laskeudun kierreportaat alakertaan. Iris istuu kissapuku päällä pöydässä. Isä säätää leivänpaahdinta ruuvimeisselillä.

"Miksi kaikki mun vessassa tuijottaa mua?" kysyn ja taputan pikkusiskoni päälakea. Iris teeskentelee kehräämisen ääntä ja painaa päätään kättäni vasten.

"Ei hajuakaan."

"Eikö sulla ole tänään päiväkodissa valokuvaus?"

"Joo. Mä mietin pitkään laamapuvun ja tämän välillä."
Käännyn katsomaan isää, kun hän pamauttaa virtamittarin pöytään ja puuskahtaa.

"Mitä sä teet?"

"Asennan Linuxin tähän leivänpaahtimeen."

Pyöräytän silmiäni. "Oikeesti?"

"No yritän saada tämän ottamaan verkkovirtaa."

"Isla, pelataanko illalla?" Iris kysyy.

"Pelataan vaan."

"Oletko sä pelannut verkossa sen pojan kanssa?" isä kysyy ja iskee silmää minulle.

"Olen. Entä sitten?"

"Aiotko tavata sen livenä?"

"En."

"Ethän valehtele mulle, jos aiot. Ja yleisellä paikalla."

"Me vaan pelataan. En mä edes tiedä, missä se asuu. Voinko mä ottaa auton?"

Isä nyökkää ja liittää paahtimen verkkovirtaan. Ledivalo syttyy kylkeen. "Aja varovasti. Siellä on pääkallokeli."

Kaadan kahvia termarimukiin ja nappaan hedelmävadista omenan. Haen nahkatakkiini eteisen kaapista, vaikka isän mielestä se on liian kylmä käytettäväksi talvella. Converset ovat sentään karvavuoratut. Kävelen kylppäriin läpi takkahuoneeseen ja sieltä autotalliin. 70-luvun talossamme on outo pohjakaava. Se on myös remontoimaton, täynnä eriparisia huonekaluja ja kai-

kenlaista roinaa sun muuta shittiä, koska isä ei ole kumoinen sisustaja. Mutta se on ihan fine. Rehottava puutarha on kesällä ihana ja paikka on kodikas.

Peruutan farmariauton tallista ja pyöräytän sen tielle. Sain ajokortin poikkeusluvalla, koska minulla oli kesätyö kaupungissa. Opetin koodausta kuusivuotiaille. Tai siis yritin opettaa. Suurin osa ajasta meni siihen, että sain ne riiviöt olemaan heittelemättä toisiaan pyyhekumeilla tai roikkumatta porraskaitteessa joku ihmeen apinamoodi päällä. En kertonut Damienille koskaan, että opetin koodausta. En tiedä kuinka monessa kaupungissa sitä opetetaan lapsille. Kerroin vain ”niistä riivatuista gremlinseistä”, mistä voi lähinnä olettaa että työskentelin päiväkodissa. Hän vastasi virnuilemalla virtuaalisesti ja valkkaamalla illan leffaksi Gremlinsin. Thanks.

Kuuntelen matkalla Chris Huelsbeckiä, C64 -musaa. SID-äänipiirin särisevät soundit sopivat autonrämän vanhoihin kaiuttimiin. Rummutan rattia musiikin tahdissa. Damien tutustutti minut Huelsbeckiin. Huoneessani on isän vanha Commodore 64 ja pelit, jotka ladataan C-kaseteilta. Kaikista alkaa olla kyllä nauhat ulkona. Minulla on myös kannettava versio C64 SX, seuraava malli C128 ja näitä edeltävä VIC20, jonka pelit ovat valtavia moduuleja. Isä luuli laitetta kirjoituskoneeksi, kun hän sai sen alle kouluikäisenä vaarilta joululahjaksi. Harmi ettei koneita saa verkkoon, joten en voi pelata Damienin kanssa. Hän oli hypätä lentokoneeseen ja matkustaa Singaporeen, jossa IP-osoitteeni sillä hetkellä oli, kun kerroin, että minulla on ne kaikki.

Kun kaarran puolen tunnin kuluttua teknillisen lyseon pihaan, parkkipaikka on täynnä. Yksi slotti on vapaana

lähellä sisäänkäyntiä, ja kurvaan vauhdilla siihen ennen kuin kukaan muu ehtii. Pyöritän rattia yhdellä kädellä ja otan samalla huikan kahvistani.

Lyön jarrut viime hetkellä pohjaan. Kahvi loiskahtaa syliini. Hiekoitussora rahisee renkaiden alla, ja auto luisuu. Se pysähtyy nytkähtäen, niin että puskuri koskettaa todella matalan urheiluauton perää. Helvetti. Sportti-auto on kaksipaikkainen ja pieni, en nähnyt sitä viereisten autojen takaa. Musta auto on myös puhdas, kiiltävä, vahattu, virtaviivainen, kaunis, kallis ja jaiks.

Sydämeni takoo aivan jumalattomasti, kun kuskin puoleinen ovi aukeaa sillä tavalla ylöspäin kuin avaruusaluksen siipi. Auton omistaja nousee hitaasti ulos. Konjakinruskea varsitennari. Mustat farkut. Reisispitäinen untuvatakki. Tumma tukka on loivasti kihara ja ulottuu silmille edestä. Poika kuljettaa sormiaan hiuksissa, kun hän kiertää autoa ja tutkii tuliko vahinkoa. En pysty liikkumaan vielääkään.

Sitten hän nostaa katseensa minuun. Pieni rengas välkähtää kasvoilla. Se on nenässä, mutta ei sivussa, vaan väliseinässä. Sellainen kuin härällä, mutta melkoisesti sirompi. Hänen sieraimensa ovat kyllä levällään kuin härällä. Nielaisen.

”Voi vittu”, muodostan huulillani, mutta ääntä ei tule. ”Anteeksi.”

Hän kävelee autoni luo ja koputtaa ikkunaan. Rullaan sen auki. Niin, automme on sellainen. Ei automaattinen. Pakokaasun katku tulvahtaa nenääni. Hävettää. Jopa tuo saakelin savu, joka tästä bensavehkeestä lähtee pakka-sella. Voisin vajota kuluneeseen tekonahkapenkkiini ja teleportata galaksiin kauas, kauas täältä.

"Mitä vittua?" poika sanoo.

"Anteeksi", vastaan ja irvistän. "Mä en nähnyt sua."

"Miten helvetissä muka et?"

"Matala."

"Mitä?"

"No auto. Sun auto on matala. Ja lyhyt." Voi luoja, pelasta minut tästä tilanteesta tai ainakin sulje suuni. Olen idiootti.

"Kiitos tästä informaatiosta. Miten olisinkaan pärjännyt ilman."

"Ole hyvä?"

"Oletko sä ajanut monenkin polkupyöräilijän tai jalan-kulkijan yli?"

"En. Miten niin?"

Hän heilauttaa kättään. "Täällä liikenteessä on tiiätkö muitakin kuin sun auton kokoisia liikkuvia objekteja."

"No kiitos informaatiosta", tuhaudan. "Miten olisinkaan pärjännyt ilman."

"Ole hyvä. Peruuta nyt vittuun siitä ennen kuin mä soit-
tan poliisit."

Irvistän taas. "Tuliko vahinkoa?"

"Ihan sama. Mene."

Rullaan ikkunan naama punaisena kiinni ja peruutan pois ruudusta, jossa autoni nokka puoliksi on. Vilkaisen sivuikkunasta urheiluautoa. Perässä ei ole ainakaan tältä etäisyydeltä havaittavia vaurioita. Ajan parkki-paikan laidalle ja pysäköin viimeiseen nurkkaan. Yritän siivota syliini läikkynyttä kahvia onnistumatta siinä. Skippaisin koko päivän, ellei meillä olisi differentiaalilas-kennan pistarit. Kerään kamani, vedän henkeä ja astun ulos autosta.

Olen myöhässä, joten ravaan puolijuoksua pihan läpi, syöksyn pääovista sisään ja harpon portaat kaksi kerrallaan ylimpään kerrokseen. Kun kaarran kulman taakse, törmään nenä edellä teräksiseen rintakehään. Tai ei se ole teräksinen. Juoksin vaan aika lujaa. Törmäys pudottaa Teräsmiehen tavarat lattialle. Kirjat ja paperit leviävät pitkin käytävää.

”Et ole tosissasi.”

”Anteeksi”, henkäisen ja polvistun keräämään tavaroita.

”Älä koske mun kamoihin. Anna nyt jumalauta jo olla.”

Kurtistan kulmiani ja kohotan katseeni. Ei voi olla. Tuijotan taas hopeista nenärengasta ja tummanruskeita silmiä.

”Ootko sä aina näin helkkarin kömpelö?” poika murahtaa ja kumartuu keräämään omaisuutensa.

Suoristaudun ja heilautan repun takaisin olalleni. ”Asshole.”

Myös opettaja on myöhässä, joten säästyn sentään siltä nöyryytykseltä, että saisin kaiken tämän lisäksi vielä huomautuksen. Istun Adelen viereen. Hän virnistää minulle ja tuuppaa hartiaani omallaan tervehdykseksi.

Joni käyttää minuutit tärkeästi, kun odottelemme opettajan saapumista luokkaan. Hän toistaa Naon kaa-tumista ja hekottelee kavერიensa kanssa minulle. Raivos-tuttavaa. Miksi nörtit eivät ole tosielämässä vaitonaisia, kuten kirjoissa ja leffoissa? Noloja, pieniä ja sosiaalisesti kömpelöitä? Sellaisia, jotka saa hiljaiseksi helpolla? En ole keksinyt vielä miten Jonille voisi näyttää paikkansa, vaikka olen totisesti yrittänyt. Eikä asiaa auta, että hän

näyttää hätkähdyttävän paljon Timothée Chalametilta (mutta paremmilla hampailla) ja tietää sen.

”Yritä nyt jo päästä yli siitä avaruusgeometrian kokeesta”, tuhahtan. ”Ja käyttäydy kuin ikäisesi.”

”Mä oon seitsemäntoista”, Joni kuittaa. ”Mähän käytäydyn kuin ikäiseni.”

Silloin aamuni pilannut tyyppi kävelee luokkaan, ja saa Adelen huokaisemaan ääneen. ”Holy Mary, mother of god. Kuka tuo on?”

Käänän katseeni ja ymmärrän, mitä hän tarkoittaa. En vaan huomannut sitä aiemmin, koska poika oli niin vihainen minulle. Mutta nyt voin kuvitella, miten kaikki tytöt kilometrin säteellä kuulevat pianomusiikkia korvissaan, ja miten Madilyn Bailey laulaa I’ll be with you from dusk till dawn, kun kundi tarttuu reppunsa olkaimeen niin että hauis jännittyy ohuen T-paidan alla. Pitkät hihat on käärityt ylös ja ne paljastavat nyt vähän liian kivan näköiset käsivarret. Ja voi elämä. Paita on eRisen työntekijöiden paita, jossa lukee: Write code, save lives. Millä helkkarilla hän on sellaisen saanut?

Ei ole todellista. Tekeekö se tuon tahallaan? Siis haroo tukkaansa päälle niin että olen melko varma jonkun itkevän jo takarivissä ääneen. Ja sitten tämä: kuluneet farkut roikkuvat niin alhaalla, että kaistale ihoa paljastuu, kun hän kohottaa kättään ja paidanhelma nousee. Liike saa luokan mimmit (ja parikymmentä prosenttia muistakin sukupuolista) vetämään yhtä aikaa henkeä ja sen jälkeen pidättelemään sitä. Joo joo, poika on selvästikin liian hyvännäköinen kuolevaiseksi. Mutta tietäisitte vaan millainen dorka tuon kaiken ihon ja muiden ajatuksia harhauttavien juttujen alla on.

"Minä. Tarvitsen. Palan. Tuota", Adele sanoo hitaasti.

"Käy jonon jatkoksi", Linnea huokaisee takanani.

"Mä näin sen ensin", Adele sanoo. "Voi luoja noita farkkuja. Voisin riisua ne sen päältä ja käyttää kaulahuivina."

"Tuo paita", Linnea vastaa. "Mä voisin riisua sen ja käyttää sitä..."

Adele kohottaa kulmaansa.

"En keksi mitään", Linnea sanoo. "Voisin vaan riisua sen."

"Lattiarättinä", tuhahtan.

Adele nojaa kauemmas minusta ja katsoo silmiini. "Anteeksi mitä?"

Poika vaihtaa opettajan kanssa pari sanaa, joista en saa selvää. Hän nyökkää ja kävelee meitä kohti. Korvani kuumottavat tulipunaisina, kun hän istuu taakseni. Kuulen, miten tuolin jalat raapivat lattiaa. Sitten tymäys, kun hän pudottaa reppunsa pulpetin viereen.

"Uskaltaako tässä istua, vai aiotko pudottaa katon meidän niskaan?" hän mutisee.

Näytän hänelle keskisormea olkani yli ja avaan kirjani.

"Isla!" Adele sihahtaa ja levittelee minulle silmiään. Hän tarttuu kynäänsä ja kirjoittaa vihkooni: WTF?

"Pitkä juttu. Kerron ruokatunnilla."

Fysiikan tunneilla ei tapahdu enempää katastrofeja. Tunnen oloni vain liian tietoiseksi itsestäni, kun poika istuu takanani enkä tiedä poraako hän minua selkään killer-katseellaan. Olen ihan nörtti, mutta en voi vieläkään uskoa, että hänellä on eRisen paita. Firma tekee tyyliin kaikki maailman poliisikamerat. Oranssi logo näkyi niissä järkyttävissä Black Lives Matter -videoissa, jotka

pyörivät netissä ja joilla mädat poliisit saatiin edesvas-
tuuseen teoistaan. Mutta ei haittaa. Ei vaikuta minuun
mitenkään. En ole vaikuttunut. Siis yhtään. En ole. No en!

"Luokassa on myös uusi tyttö", Adele kuiskaa ja osoit-
taa lyijykynänsä kärjellä eturiviin. Siellä istuu tosiaan
brunetti, jonka kiiltävät kiharat ulottuvat lanteille asti. Kun
tunti loppuu ja jengi kerää kamojaan, Adele kiskoo minut
kynnärvarresta luokan etuosaan.

"Moi, mä oon Adele", hän sanoo reippaasti tytölle.
"Tässä on Isla. Ootko sä uusi?"

Tyttö kääntää katseensa meihin ja leveä hymy leviää
hänen kasvoilleen. "Olen. Olivia."

Emme kättele, liian virallista.

"Istutko ruokalassa meidän kanssa?" Adele kysyy.

"Mä lupasin istua muutaman muun kanssa. Mutta
tulkaa samaan pöytään."

"Ai, sulla on tuttuja täällä jo?"

"Joo. Eka päivä, mutta oon asunut koko ikäni Tampe-
reella."

Ruokalassa tuoksuu hyvältä. Lasagnepäivä. Puheen-
sorinaa, astioiden kilinää. Asetumme jonon perälle, ja
Adele haastattelee Oliviana. Tyttö harrastaa cheerleadin-
gia, voimistelua ja kilpatanssia. Tsiisus, miten tuon kaiken
voi ehtiä? Jotkut ihmiset ovat sitten aikaansaavia.

Lappaan lautaseni täyteen kasvislasagnea ja pork-
kanaaastetta. Kun kävelemme Olivian perässä ruoka-
lan keskelle, askeleeni hyytyvät. Hän laskee tarjottimensa
pöytään, jossa se total ass of a guy istuu parin kaverinsa
kanssa ja juttelee ruotsiksi.

"Du kommer inte tro vad som hände mig förra
veckoslutet."

<Ripley joined the server>

Isla tunnetaan pelipiireissä nimellä Ripley. Damien on online-ystävä, josta on tullut Islalle hämmentävän tärkeä. Mutta Islalla on periaatteensa: hän ei halua pilata tiiviitä pelisessioita ja tuntikausien chattaamista tapaamalla Damienia IRL. Ikinä.

Kun Islan lukiossa aloittaa samaan aikaan raivostuttavan omahyväinen Anton, kitka heidän välillään roihahuttaa heti, eikä Isla enää tiedä voiko verkossa syntynyt syvä yhteys päihittää tosielämän tunteen.

Faunoidit-trilogiasta tunnetun Annukka Salaman *Ripley – Nopea yhteys* on ahmittava gaming-romaani nettiystävyydestä – ja tunteista, jotka voivat herätä vahvana niin netissä kuin livenäkin.

Kannen suunnittelu: Annukka ja Tommi Salama
Valokuvat: Shutterstock

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48051-9